ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobkyně: **Mgr. I. P.,** zastoupená JUDr. Vladimírem Dvořáčkem, advokátem, se sídlem Sokolovská 32/22, Praha 8, proti žalovanému: **Úřad Městské části Praha 6**, se sídlem Československé armády 23, Praha 6, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 7. 2013, č. j. MCP6 053171/2013, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 23. 8. 2016, č. j. 6 A 173/2013 – 30,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

Sdělením ze dne 18. 7. 2013, č. j. MCP6 053171/2013 (dále jen „napadené rozhodnutí), žalovaný informoval žalobkyni, že rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 11. 2. 2008 vydané pod č. j. MCP6 003267/2008, týkající se nařízení odstranění stavebních úprav krovu, střechy a podkroví v rodinném domě č. p. 936 k.ú. D., F. 24, P. 6, bylo přezkoumáváno odvolacím orgánem a soudem, ani jeden však neshledal pochybení ve správním postupu stavebního úřadu. Rozhodnutí bylo doručeno žalobkyni dne 27. 2. 2008 a V. P. dne 19. 2. 2008, je pravomocné a vykonatelné. Žalovaný přitom na jeho plnění

nadále trvá. K žádosti o vydání dodatečného povolení žalovaný sdělil, že předložená projektová dokumentace je totožná se skutečným provedením stavebních úprav předmětného objektu tak, jak byl před nařízením odstranění stavby, tudíž tyto úpravy byly předmětem nařízení odstranění stavby. Po splnění nařízení odstranění stavby může navázat eventuelní realizace nového stavebního záměru, který však nesmí být totožný s původním záměrem, který byl nařízen k odstranění z důvodů rozporu s vyhláškou č. 26/1999 Sb.hl.m. Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v Praze.

Žalobou podanou k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“) se žalobkyně domáhala zrušení napadeného rozhodnutí. Popsala, že svým podáním z února 2013 se na žalovaného obrátila jako dědic po zemřelé V. P. Uvedla, že druhostupňové rozhodnutí Magistrátu hl. města Prahy ze dne 22. 7. 2008, sp. zn. S-MHMP 206791/2008/OST/Be/Ja, bylo V. P. doručováno na adresu F. 936/24, P. 6, přičemž rozhodnutí bylo pro ni uloženo na poště dne 31. 7. 2008; jelikož nebylo vyzvednuto v úložní době, byla zásilka vrácena správnímu orgánu dne 15. 8. 2008. Žalobkyně uváděla, že tato zásilka nebyla a nemohla být V. P. vyzvednuta, protože v dané době byla imobilní. Správním orgánům tato situace byla v té době známa, neboť rozhodovaly o přiznání mimořádných výhod II. stupně. V. P. si tedy zásilku vyzvednout nemohla, přičemž správní orgány ji měly ustanovit opatrovníka nebo zvolit takový způsob doručení rozhodnutí, který by umožňoval převzetí zásilky. Rozhodnutí magistrátu a předchozí prvostupňové rozhodnutí o nařízení odstranění stavby tak nemohla nabýt právní moci. Protože se žalobkyně stala procesní nástupnicí V. P., namítala tyto vady doručování. Za této situace proto žalobkyně mohla podle svého názoru podat žádost o dodatečné povolení stavby. Správní orgány tedy nemohou trvat na nařízení odstranění stavby.

V **napadeném usnesení** ze dne 23. 8. 2016, č. j. 6 A 173/2013 – 30, městský soud žalobu odmítl. Měl za to, že napadené rozhodnutí není soudně přezkoumatelné, neboť jím nebyly založeny, resp. závazně určeny, práva a povinnosti žalobkyně. Takovým rozhodnutím bylo rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 2. 2008 o nařízení odstranění stavby. Toto rozhodnutí přitom bylo podrobeno přezkumu odvolacím orgánem (rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 22. 7. 2008), a dále i soudnímu přezkumu u Městského soudu v Praze. Nyní napadeným rozhodnutím tedy žalovaný pouze sdělil stav řízení, tj. že rozhodnutí o nařízení odstranění stavby je pravomocné a vykonatelné. Napadené rozhodnutí tedy není rozhodnutím ve smyslu ustanovení § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), je proto ze soudního přezkumu vyloučeno. Nad rámec tohoto odůvodnění soud uvedl, že se námitkou žalobkyně ohledně vadného doručování rozhodnutí o nařízení odstranění stavby zabýval v rozsudku ze dne 11. 4. 2012, č. j. 5 Ca 327/2008 – 74, v němž konstatoval, že V. P. bylo rozhodnutí řádně doručeno. Žalobkyni ostatně právní řád poskytuje možnost obrany v případě namítaného nedoručení správního rozhodnutí, a to cestou řádných opravných prostředků ve správním řízení. Žalobkyně tedy může podat odvolání, o němž musí správní orgán rozhodnout.

II. Kasační stížnost a vyjádření

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti napadenému usnesení kasační stížnost. Stěžovatelka specifikovala, že kasační stížnost podává z důvodů obsažených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), d) a e) s. ř. s. Namítala, že usnesení městského soudu je nepřezkoumatelné ohledně tvrzení, že právní řád stěžovatelce poskytuje možnost obrany cestou řádných opravných prostředků, protože stěžovatelka brojila proti nedoručení rozhodnutí správní orgánu o odvolání, tudíž proti němu není odvolání přípustné. Sám správní orgán je podle jejího názoru povolán k tomu, aby autoritativně určil právního nástupce účastnice V. P. ve správním řízení. Měla rovněž za to, že sdělení žalovaného je nutno chápat v materiálním smyslu jako rozhodnutí dle ustanovení § 65 s. ř. s., jelikož bylo s ohledem na údajné nařízení odstranění stavby rozhodnuto o nemožnosti řízení o dodatečném povolení stavby. Jestliže soud odkazoval na svůj rozsudek sp. zn. 5 Ca 327/2008, není toto správné, protože V. P. nedal nikdo prostor vyjádřit se k otázce doručování v tomto soudním řízení. Argumentaci o nesprávném doručování ostatně v tomto řízení nemohla ani podle závěru soudu uplatnit samotná stěžovatelka.

Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil v podání ze dne 30. 9. 2016, v němž se plně ztotožnil se závěry městského soudu. Napadené rozhodnutí pouze konstatuje právní stav ve věci pravomocně nařízeného odstranění nepovolených stavebních úprav. Měl za to, že samotná imobilita V. P. nemohla zabránit řádnému doručení rozhodnutí, jelikož jí nic nebránilo žádat o opakované osobní doručení písemnosti na adresu svého bydliště. Žalovaný na odboru sociálních věcí zjistil, že jmenovaná netrpěla psychickou nebo jinou obdobou poruchou, která by negativně ovlivnila její rozumové schopnosti, nýbrž měla omezené pohybové schopnosti. Nic jí tedy nebránilo ve správním řízení jednat. Předchozí rozhodnutí správních orgánů nadto byla soudně přezkoumávána. Otázku právní moci rozhodnutí o odvolání ze dne 22. 7. 2008 lze řešit postupem dle ustanovení § 142 správního řádu. K opakovanému doručení rozhodnutí o odvolání je příslušný odvolací orgán, nikoli žalovaný. Žalovaný dále poukázal na to, že v minulosti řešil žádost o povolení stavby, a to zastavením řízení v roce 2006. Stěžovatelka neprokázala ani v řízení o dodatečném povolení stavby splnění všech podmínek. V roce 2013 žalovanému dále předložila změnu stavby, o níž už bylo správními orgány v minulosti rozhodnuto. O této skutečnosti byla stěžovatelka informována napadeným sdělením, tj. že žalovaný trvá na odstranění stavby.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána včas, osobou oprávněnou, jež splňuje podmínky ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s., a je proti napadenému usnesení přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost stěžovatelky v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené usnesení netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadené usnesení takovými vadami netrpí a že kasační stížnost **není důvodná.**

Stěžovatelka ve své kasační stížnosti nesprávně podřadila důvody podání kasační stížnosti pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), d) a e) s. ř. s. Pokud totiž stěžovatel kasační stížností napadá rozhodnutí o odmítnutí žaloby, z povahy věci pro něj přichází v úvahu kasační důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 7/2004 - 47 ze dne 18. 3. 2004; všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Naplnění tohoto důvodu přitom může založit i to, že rozhodnutí krajského soudu je nepřezkoumatelné ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2016, č. j. 6 As 2/2015 - 128 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 – 98.

K výtce stěžovatelky, že napadené usnesení městského soudu je nepřezkoumatelné pro nesprávný závěr o možnosti podat řádný opravný prostředek v rámci správního řízení, musí Nejvyšší správní soud uvést, že tuto argumentaci městský soud uvedl zcela obecně, nadto nad rámec vlastního odůvodnění o nepřípustnosti žaloby v rámci obiter dictum, tudíž nepředstavuje nosné důvody, na jejichž základě městský soud žalobu odmítl. I kdyby tyto závěry byly v konkrétní věci nesprávné, nic to nemění na tom, že tato část odůvodnění neobsahuje vlastní důvody pro výrok městského soudu o odmítnutí žaloby a že nelze konstatovat jejich nezákonnost či vnitřní rozpornost s jinou částí odůvodnění rozhodnutí, která obsahuje vlastní důvody pro odmítnutí žaloby. Ostatně Nejvyšší správní soud již konstatoval, že kasační stížnost směřující pouze proti obiter dictum je nepřípustná - usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2007, č. j. 8 As 52/2006 - 74.

Ve vztahu k námitkám stěžovatelky, že rozhodnutí podle ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. je v souladu s rozhodovací praxí Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. 1 Afs 147/2005 – 107, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2008, č. j. 1 Ans 5/2008 - 104) nutné vnímat materiálně, je nutno uvést, že stěžovatelka přehlíží skutkové a právní okolnosti daného případu. Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že v roce 2008 bylo správními orgány v dané věci rozhodnuto o nařízení odstranění předmětné stavby. Této skutečnosti si byla stěžovatelka zjevně vědoma, neboť byla účastníkem tohoto řízení, a proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 22. 7. 2008, č. j. S-MHMP 206791/2008/OST/Be/Ja, podala žalobu, kterou Městský soud v Praze zamítl rozsudkem ze dne 11. 4. 2012, č. j. 5 Ca 327/2008 – 74. Ohledně právního osudu předmětné stavby, resp. stavební úpravy, tedy bylo správními orgány rozhodnuto, což bylo stěžovatelce známo. Na tuto okolnost se přitom stěžovatelka odkazovala i ve svém podání ze dne 13. 2. 2013, v němž vyšla z toho, že předchozí rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 22. 7. 2008 nebylo podle jejího názoru řádně doručeno V. P., tudíž není pravomocné a vykonatelné, což umožňuje, aby mohla podat žádost o dodatečné stavební povolení.

Z obsahu podání stěžovatelky ze dne 13. 2. 2013 tedy Nejvyššímu správnímu soudu vyplývá, že stěžovatelka primárně namítala nedoručení rozhodnutí o předchozím odvolání, z čehož dovozovala, že předchozí rozhodnutí o nařízení odstranění stavby není pravomocně ukončené a tudíž vykonatelné, a proto nevytváří překážku věci pravomocně rozhodnuté, což jí umožňuje podat žádost o dodatečné stavební povolení. Žádost o

dodatečné stavební povolení tedy byla podána v úzké návaznosti na její primární argumentaci ohledně vadnosti doručování předchozího rozhodnutí, proto nebyla podána samostatně. Za této situace se Nejvyšší správní soud shoduje s postupem žalovaného, který na vzniklou situaci reagoval neformálním sdělením, v němž stěžovatelku informoval o tom, že rozhodnutí o nařízení odstranění stavby je pravomocné a vykonatelné, tudíž nelze této žádosti o dodatečné povolení stavby vázané na zpochybnění právní moci a vykonatelnosti rozhodnutí o nařízení stavby vyhovět.

Nebylo tedy nutné, aby žalovaný vydával formální rozhodnutí o této žádosti (patrně usnesení o zastavení řízení z důvodu, že zde existuje rozhodnutí o nařízení odstranění stavby a rozhodnutí o zamítnutí dodatečného povolení stavby - § 102 odst. 4 ve spojení s § 101 písm. b) správního řádu), nýbrž stačilo neformální sdělení odkazující na toto předchozí rozhodnutí, které stěžovatelce bylo zjevně rovněž známo, neboť proti němu ve své žádosti ze dne 13. 2. 2013 fakticky brojila. Toto neformální sdělení přitom nemůže být samostatně soudně přezkoumatelné, neboť pouze vychází z předchozího rozhodnutí o nařízení o odstranění stavby, které soudně přezkoumatelné je (a také bylo – viz. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 4. 2012, č. j. 5 Ca 327/2008 – 74), neukládá tudíž stěžovatelce žádné nové povinnosti nebo jí nepřiznává žádná nová práva, která by neměla již od roku 2008.

Nejvyšší správní soud přitom má za to, že stěžovatelce nebylo a není bráněno v podání řádné žádosti o dodatečné povolení stavby. O takový případ podání žádosti o dodatečné povolení stavby se však v projednávané věci zjevně nejednalo, neboť předmětná žádost byla podána jako „sekundární“ v úzké návaznosti na primární žádost poukazující na vady doručování předchozí rozhodnutí, čímž chtěla zpochybnit právní moc a vykonatelnost rozhodnutí z roku 2008 o nařízení odstranění stavby. Jelikož žalovaný vyhodnotil, že primární argumentace stěžovatelky ohledně nenabytí právní moci rozhodnutí o odstranění stavby nebyla důvodná, nebylo nutné, aby se v rámci správního řízení podrobně zabýval sekundární žádostí o dodatečné povolení stavby. Nejvyšší správní soud má přitom za to, že prostřednictvím koncepce materiálního nahlížení na rozhodnutí dle ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. nelze jakýkoli úkon správního orgánu, který dotčená osoba vnímá negativně, považovat za samostatně soudně přezkoumatelné rozhodnutí prostřednictvím žaloby proti rozhodnutí správního orgánu, pokud by to jako v posuzované věci vedlo k tomu, že fakticky by měl být přezkoumáván postup vedoucí k vydání zcela jiného individuálního správního aktu (správního rozhodnutí vydaného ve správním řízení), které mohlo (a ve skutečnosti rovněž bylo) soudně přezkoumatelné a také přezkoumané k žalobě dle ustanovení § 65 a násl. s. ř. s.

Jestliže stěžovatelka v neposlední řadě argumentuje tím, že V. P. neměla řádnou možnost u soudu namítat vadnost předchozího rozhodnutí o nařízení odstranění stavby, musí Nejvyšší správní soud stěžovatelku odkázat na zásadu vigilantibus iura scripta sunt (práva náležejí bdělým). Jestliže stěžovatelka ve své žalobě proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 22. 7. 2008, č. j. S-MHMP 206791/2008/OST/Be/Ja, ve lhůtě dle ustanovení § 72 s. ř. s. namítala, že toto rozhodnutí nebylo řádně doručeno paní V. P., která byla imobilní, je zjevné, že skutečnosti o údajně vadném doručování mohla stěžovatelka v roce 2008 zjistit primárně od paní V. P., které nic nebránilo podat žalobu spolu se stěžovatelkou, zvláště když se jednalo o její blízkou příbuznou. Pokud tak

neučinila, nemůže stěžovatelka ve svém podání z 13. 2. 2013 (tj. téměř po 5 letech od vydání tohoto rozhodnutí) namítat, že V. P. neměla možnost proti vadnému doručení brojit.

Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že kasační stížnost je zjevně nedůvodná, a v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. ji zamítl.

IV. Závěr a náklady řízení

O nákladech řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla ve věci úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení; žalovaný, který měl ve věci úspěch, žádné náklady nad rámec běžné správní činnosti nevynaložil, proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. března 2017

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu